

II

Es lebl in mir die Liebe zur Freiheit, der feste Entschluss, mich nicht knechten lassen zu wollen, es sei von wem es sei; nimmer mein Haupt zu beugen, wo meine Seele es nicht kann; mein Leben zu leben, wie ich es verstehe, den Weg zu gehen, den ich mir vorgezeichnet, und mich durch nichts von diesem Wege abbringen zu lassen; durch keine Schmeichelei, durch keine Drohung, mag er denn führen, wohin er will...

(«Allzeit voran» von Fr. Spielhagen) .

У мені живе любов до свободи, в мені тверда постанова не дати себе поневолити, ким би це не було; ніколи не хилити своєї голови, де цього не може моя душа; жити своїм життям так, як я сам це розумію, іти шляхом, що я сам намітив, куди б він не вів, і не дати звести себе з цього шляху нікому ні підлещуванням, ні погрозами. («Завжди вперед». Фр. Шпільгаген - нім.).

До тої самої незначної хатини, отіненої старинезними смереками, з котрої Олена виходила з Лієвичем перед майже трьома роками, прямувала й сього вечора. Темніська ніч укладалась, а дощ лляв неустанно. Від часу до часу піднімався сильний вітер і бив її дощем так у лице, що волосся на чолі перемокло, а рука, що піднімала довгу сукню, заціпеніла із студені... Се був один із тих неприязних зимних вечорів осінніх, котрі заганяють додому усе, що лиш має яке-небудь пристановище...

Утомлена вступила Олена в хату. Тут мешкала її стара вчителька Маргарета С. Учителькою, правда, перестала вона бути здавна, однак стала для неї широкою порадицею й подругою.

Який лагідний супокій, який мир привітали її в тій тихій кімнатці! Була лиш напівосвітлена. В притикаючій маленькій салоні, котрого двері стояли широко отворені, сиділа старенька дама при фортеп'яні, цілком затоплена в Шопені. Він був її любимцем, і вона виконувала його твори майстерно. Без шелесту розгорнулась дівчина з плаща та хустки, тяжкі коси так і розпустила по плечах. За висками товклись у неї живчики, а голова сильно розболіла із зворушення.

Під вікном стояв старомодний фотель старої дами, а перед ним столик до роботи. Тут і опустилась вона, щоби спочити, як се часто робила. Се не першина, що її гонили та слідили, наче яку небезпечну дику звірюку...

Наче хвилі, припливали до неї м'які звуки фортеп'яно. Раз любовні пристрасні, то знов западали вони глибоко в душу; ніби бавлячись ними, перейшла Маргарета незаметно на іншу тему. Начала Шопена «Impromptu fantaisie».

Тихесенько розпливались звуки, то зливались, виринали нові, пориваючі, чародійні, наче опановуючи себе, немов тая скована пристрасть, коли чоловік з болю задрожить, застогне, а далі вмовляє в себе: «спокою, спокою, спокою!»...

Як часто і прислухувалась Олена тій штуці, все однак, то відчувала при тім і думала, було однакове. Та сама гарячозимна дрож обгортала її, приковувала та загадочна сила музики, що нас

пориває, додає сил, дотикає нас до найглибшої глибини душі... Нині однак в тій хвилині прокинулася вона так бистро, начеб її доторкнув який лихий демон; прокинулася і сховала розпучливим рухом лице в долоні. Се ж був його улюблений твір. З того однак часу не хотіла його більше чути. Правда, стара вчителька не могла знати, що вона тут сиділа немов на вигнанню, а так і мусила прислухуватись; а хвилині звуків не мали милосердя. З їх глибини виринула згадка і стала живою картиною. Одного разу, коли обидвоє зайшли до Маргарети на музику, а вона відігравала «Impromptu» по-мистецьки, тоді і виявив він їй кількома словами свою любов. Смеркалось, наче нині. Він сидів, уперед похилений, підперши голову на руки, і прислухався. Неподалік від нього сиділа вона. Посередині гри встав нараз і приступив до неї. Яка одинока незабутня хвилинка! В якім неописанім зворушенню находився він тоді — звичайно спокійний, гордий! Признання його тодішнє було лиш відгомонам тої музики — скована пристрасть. А вона? Найніжніші нерви дрожали, тремтіли в ній. Адже обоє носили в серцю любов, однак і обоє були горді, вразливі, і одне не хотіло другому признатись, аж таки він перший почав...

Не було се якесь упоєння, що їх обняло. Се була сила глибока, могуча, піднімаюча сила, котра не знає ніяких перепон, нічого не жахається, котра, проломлюючи дорогу, пориває усе з собою, часто руйнує те, що закони і звичаї, і час з трудом збудували...

Правда, що музика підсичує і біль у людській груді аж до божевільності. Музика пірпала тепер і молоду дівчину у свої обійми. Вона почала нервово реготатись, тихо, тихо, та так сердечно, що ціла її гнучка стать тремтіла. Оклик виривався їй з уст, однак вона притисла руки ще сильніше до лица, заціпила зуби, хотіла бути спокійною... О, боже, спокійною!.. Адже не на се прибула вона сюди, не се гнало її в бурливу ніч, не сього вона бажала, бажала!.. Горде, непогамоване чувство!! Хто його не знає!..

Трохи згодом лежала вже її змучена голова нерухомо на спинці крісла, і лише рука закривала очі...

Пізніше, коли вже стара дама перестала грати і увійшла з світлом до кімнати, найшла молоду товаришку незвичайно втомленою. Не здивувалась вона її присутності; то було вже її звичаєм приходити незаметно й несподівано, а часто вже по якійсь хвилині назад вертати. Від часу смерти Лієвича стала вона такою непосидючою...

— Ще йде дощ надворі, Маргарето, — мовила Олена між іншим і притисла чоло до шиби. При тім вдивлялась у нічну темряву, начеб хотіла там конче щось добачити. Замість того бив дощ голосно о вікна, а поза углом хати свистів та вив вітер, немов хотів насилу зірвати стару хатину. Лише старі смереки шуміли перед нею успокоююче і горнулись охотно за вітром.

— Невже ж ти знов хотіла б відходити? — питала вдовиця з тривогою, а zarazом любо... — І то в таку непогоду? Вибий собі лиш те з голови, я тебе не пушу.

— Ні, Маргарето, я ще остануся. Я принесла вам ноти, як собі їх на нині бажали, а далі хотіла ще дещо оповісти, дещо написати...

— Лист?

— Лист.

Тут і розповіла вона старій жінці все, що пережила в остатнім часі, від сцени з доктором, аж до бурливої розмови з батьком.

— І що ж задумуєш чинити, Олено? В неділю з'явиться напевно. Дожидав, як мені здається, лиш приїзду своєї матері, котру хоче тепер взяти до себе.

— Хочу йому правду сказати. Скажу, що знаю про його намір щодо мене; заким однак рішуче приступить до діла, мусить одне дізнатись; а то, що дівчина, котру задумує на ціле життя взяти за жінку і по котрій з певністю надіється, що буде становити «душу» його дому, не любила його ніколи. Що коли б я хотіла за нього вийти, то вийшла б лиш з тої причини, щоби родичам, одній незабезпеченій сестрі і собі придбати якесь пристановище. Не єсть се ніяким услів'ям, під котрим

вона рішилась-таки вийти за нього. Вона хоче лише йому тим ошадити неприємної, а подекуди і понижаючої хвилі, а разом хоче і очиститись від закиду, будто вона слабує на гордоту і химери. За нього не вийде. Не могла б сього ніколи вчинити; попросту вона не може зобов'язуватись до доживотної брехні...

— Се в тебе, Олено, дійсно не...

— Жарт? Ні, Маргарето, правда. Вдовиця мовчала через хвилинку.

— Кождий має свої погляди на такі речі, — обізвалась опісля; — однак, як то кажуть: «і мудрому чоловікові не встид послухати поради...»

— Для мене нема поради, Маргарето, — відповіла тихо Олена. — «На милування нема силування», так само і на поважання; а вироблені погляди на життя, котрі тісно зв'язані з нашою совістю, також не даються скинути, наче та одіж.

— Сього я й не хочу сказати. Я хотіла була лиш спитати, що властиво думаєш зробити з собою, коли не хочеш віддатись?

— Задумую жити по своїй натурі і по правді.

— По правді! — усміхнулась сумно старенька жінчина. — Не знаю, що собі властиво під тим думати. Одначе, взявши все на розвагу, то що ти маєш супроти особи К...го? Що тепер його не можеш любити, розумію дуже добре. Що, оскільки тебе знаю, може, взагалі не будеш його любити, знаю аж надто добре. Думаю однак, що людська натура доволі знана, щоб будувати на то і на будучину: наприклад, що привикнеш до нього. Він добрий чоловік, се кождий знає. Він досі щиро спомагав матір, а тепер навіть бере її до себе. Сього не вдіє нині кождий.

— Дійсно! — перебила її Олена, гірко усміхаючись. — Рідка великодушність! Кождому відомо, що доки він учився, вона, вдовиця, гірко роботами заробляла грошики, щоб його удержувати на університеті. Що її тепер, коли вже перестала бути продуктивною силою, не виганяє надвір, то вже імponує світові!

— Ох, Оленко! Огірчення чинить тебе несправедливою. Він не грає, наприклад, у карти, не п'є, а те, бач, чимало значить.

— Ні, зате він чоловік холодний, з вирахованням, котрий лиш хоче вживати, котрого «я» становить для нього одинокий світ. «Уживати, бо лиш раз живеться» — се його засада, котрої він і пильно держиться. «Однак при тім і другим дати жити» — се не його засада, Маргарето. На те спуститься. Се егоїст і чоловік гордий, котрого, як вихвалювався раз перед Стефаном, нічого на світі не дивує, котрий усього вживав, усього скоштував, котрого ніяка жінка не в силі довший час придержати, бо, мовляв, знає наперед про кожну, що потребував би лише палець надставити, а мав би їх десять нараз. Його, наприклад, важні соціальні питання життя нічого не обходять, бо на те, мовляв, єсть доволі студентів, філістерів і інших божевільних. Для нього його завід — то лиш дійна корова; а про мене говорив раз Стефанові: «Чи думаєте, що ся хоть крихітку ліпша від других? У неї, як і у всіх жінок, остатня філософія: «віддатися». Я їх знаю. Наколи б мені її дійсно схотілося і була б уже моею, тоді й полишила б усі свої ідеї, при помочі котрих робиться тепер така інтересна в родинному гнізді. Зрештою, і не сміла б мені їх у мій дім заводити. А до делікатної кухні, яку я люблю, вона й не пасувала б». Що мені з такого чоловіка, Маргарето, без любові? І чим була б я для нього? Нічим більше, ні менше, як ключницею його дому... а там... — тут і урвала.

З ляком підвела старенька очі на молоду дівчину. Такої бесіди вона ще від неї не чула; так суворо, безоглядно ніколи вона не говорила. В які мрії загаялась вона при своїх спосібностях! А знала свої думки так удатно прибирати в слова, що сказав би-сь деколи, що воно дійсно так, а не інакше. Однак вона любила сю дівчину, немов свою рідну дитину, і думала, що вона нізащо в світі не повинна далі ступати тою тернистою й небезпечною дорогою.

— Прислухуючись твоїй бесіді, Олено, — обізвалася поважно, — можна б утратити віру в

добрі прикмети мужчин. Одначе я в тебе питаю, я маю до сього право. Чи був і Стефан без блудів?

— Стефан? Ні, — відповіла трохи згодом Олена, під час коли її великі очі глибоко засяли. — Він мав також свої блуди. Був нудний педант, був заздрісний, був гарячка і мав ще блуд одідичений, про котрий довідавшись, я з жалю та розпуки мало що не збожеволіла. Се була тайна, його батько збожеволів з пиття і помер з того, а він, Маргарето, як-небудь і не пив налогово, однак пив радо. Ви розумієте, що се значило для мене мати такого чоловіка (а я змалку бридилась усіми напитками), у котрого та взгубна пристрасть могла вибухнути кожного часу? Однак ми любились, і, віруючи в нашу любов, ми думали се лихо перемогти. «Лише при твоїй помочі», — говорив він бувало, — «зміг би я ту нещасну хворобу задавити, а з другою жінкою... ніколи». І я вірила, що мені вдасться його вирятувати, при чім і натерпілась би, може, чимало, однак що було то все для мене? Я ж його так любила, Маргарето! А тут? Що за рація виходити за сього чоловіка? Ми вели б неустанну боротьбу між собою, котра б остаточно мусила виродитись у ненависть. Так, як я його знаю, то він не звернув би ніколи з шляху, раз обраного; а я, Маргарето, я не єсьм натурою, котра б могла зносити на своїм карку панування другого.

— Такі думки, дівчино, — відповіла стара дама, хитаючи жалісно головою, — не доведуть до нічого. Коли, бач, усе розбереш, усюди заглянеш, так і стрінеш усюди ключку. А все ж таки він узагалі відповідна «партія» для тебе, і ти привикнеш до нього. Привикає чоловік, боженьку, чи до одного! Тим скорше до людини: з днини на днину, з місяця на місяць, а там... о, ти не знаєш, як гарно може ще твоє життя уладитись, які хвилі береже ще воно для тебе! Чи хочеш, може, сама, на самоті жити, от, хоч би так, як і я? — І гіркий усміх промайнув по її старечім зжуренім лиці. — Чи розумієш ти хоч трохи, що то значить бути злишнім? Або чи розумієш ти на правду, що то таке убожество? Недостаток болить, журба мулить, пригноблює, робить вовчкватим, убиває! А як старість настане, сили уступлять. Олено? Фахової освіти не маєш. Чи хочеш сукні паням шити? ноти ціле життя відписувати? Хочеш, Олено?

Молода дівчина мовчала, її голова спочивала на згорнених на столі руках; ледве що видно було її бліде лице із спущеними віями.

— Хочеш сього, Олено? — обізвалась іще раз із притиском. — Ні, годі тобі того хотіти! Ти дійсно не можеш мати ще правдивого розуміння про нужденне вегетування, а то мусила би ти його повітати, як свого ангела-спасителя!

— Ніколи, Маргарето; лучче вмерти! — почувлося стиха.

— Умерти? — глянула понад окуляри на дівчину стара Маргарета. Був се ледувато-насмішливий, а zarazом милосердний погляд, що на ній спинився. Опісля зареготалась вона і, беручись наново за панчошу, почала одностайним голосом дальше:

— Коли Стефан умер, казала, що також мусиш умерти; а прецінь жиєш. Не вмирається воно так легко, Олено; вір мені. Раз — се було, як і мій чоловік помер (щось у рік, як ми побрались); — я думала тоді теж, як і ти, про смерть. Не знаю, чому не вмерла я, як і не знаю, чого живу? Всі вдовиці і старі панни, Олено, вони нічо. Остатні належать ще до тих безталанних, що ще до того і смішні. Самотні блукають у життю, без приюту, без становища, сказала би-м, без змислу, ат! — живуть, щоб не вмерти. Наприклад я: смерті не бажаю, як в молодих пристрасних днях. Знаю, що кінець сам прийде, а буде се сумний, глухий кінець... Чи хочеш і ти вести таке життя? Чи, може, хочеш для «ідеї» жити? Наприклад, писати? Се тепер... неначе хвороба в жінок. Опроче, для ідеї живеться доти, доки не треба за кусником хліба побиватись. Виб'є однак та година, так ідеї перестають бути метою життя. Врешті, нехай собі й так. Думаєш, однак, що праця для ідеї заступить тобі се живе щастя, котрого розуміння мусить ще жити в твоїй груді, бо ти ж любила і була любленою? Чого ж, питаю ще раз, чого ж хочеш, Олено?

Немов змучена, підняла Олена голову і з відверненим лицем оперлась мовчки о поруччя крісла, ще й очі закрила рукою. Боже! Дійсно, чого ж вона ще хотіла? що оставалось їй ще хотіти?

Писати? До того не мала вона таланту, а всяке дилетантство було їй ненависне. Отже, що ж їй почати? Думати? Говорити? Майже на се виходило. А наколи на се вийшло, стало смішним...

Стара дама завважила муки молодій дівчині і, не змінюючи ні пози, ні тону, говорила далі:

— Дійсно, Олено, в тім взгляді не можу похвалити твого рішення. Що задумуєш чинити, воно, їй-богу, недобре!

Однак вона чула, що добре. Чула, що коли не буде придержуватися сеї думки, то пропаде, як тисячі перед і за нею.

А того вона не хотіла.

— Що мучить тебе, моя дитино? — обізвалась знов, бачачи, що Олена сиділа безмовно та нерухомо. — Невже ж тобі жаль твоїх поглядів на життя, котрі ти, може, змінити мусила б? Іди ж бо. Іди! Яка ти собі там і поступова, а в тім напрямі осталась ти все-таки ідеалістка. Оглянься лиш у життю і скажи сама, чи подружжя, котрі лучились без любові, в тисячних случаях не щасливіші від таких, що справді не раз лиш любов мали за підставу? Думала було, що ти якраз скорше вступиш у так зване «розумне подружжя», а ти замість того любиєшся в романтичних засадах і не хочеш у те вірити, що ми не в силі кермувати нашою долею, що на те є вища сила. Правду сказавши, світ висміє тебе, довідавшись, що через те відмовила К., бо його не любила!..

— Світ, Маргарето? — відказала гордо Олена, і згірдливиий усміх промайнув по її лиці. — Та маса наших знайомих? Ані їх хвальба, ані їх догана не були ніколи в силі постановити для мене якесь правило! Мені просто неможливо розстатись із думкою, що так, як воно є, є недобре; що наступить одначе хвиля, в котрій правда сміло заволодіє; справедливість перестане бути якимось даром ласки, і настане час, коли жінка не буде примушена жертвувати свою душу фізичним потребам...

— От і маєш, Олено! Твої погляди про правду становлять власне причину твого терпіння. Се головне вони творять розлад, безталанну дисгармонію в твоїй душі. Завернись, люба дівчино! — казала вона серйозно. — Завернись, доки ще молода, доки ще можливий рятунок, доки не будеш мусила собі сказати, що серед людей осталась ти одна-одніська!

— Годі мене вже урятувати, — відповіла молода дівчина, сумно усміхаючись. — Не в тім змислі, в якому, було, задумали. Одначе, одному мушу заперечити. Мої погляди не такі ідеалістичні, як ви думаєте. Коли б була, як доктор А. казав, менш розважним критичним умом, не була б я ані в часті такою безталанною серед нинішнього ладу суспільного, не була б я такою самотньою, якою єсьм дійсно.

— Твоя уява надто роздразнена.

— То дайте поживу моїй душі; дайте мені серйозну, тривалу працю. Одначе ніколи не стояло виразніше перед моєю душею, що єсьм «нічо», єсьм якимось недокінченим, неповним сотворінням, котре, оставшись таким, саме не здолає опанувати долі! Що мені з самої волі? Що остається мені? Нічого, Маргарето, нічого, крім прокляття, насмішок і милостині.

Трохи згодом, немовби собі що пригадувала, додала рішуче, ніби більше до себе:

— Нехай врешті все б'є на мене, я хочу до остатньої хвилини оставатись праведною, а хто в силі чинити більше, нехай робить...

— А за потреби життя забула, серце? — спитала знову вдовиця, посилаючи мрачний, майже острий погляд з-поза окулярів.

— Моральна нужда як абсолютна бідність — се одне й те саме. Наслідки їх однакові. Будьте ласкаві, — додала опісля спішно, — дати мені аркуш паперу. Хочу написати до нього.

Вона встала, перейшла звільна кімнату і станула врешті перед старою жінчиною. Ніколи не видавалась вона їй такою поважною, однак ніколи й такою чужою.

— Се твоя невідмінна постанова?

— Невідмінна.

— І чи ти того свідома, що запропашуєш сама свою будучину?

— Так, я того свідома, що не брешу...

Годі, бог з тобою, безталанна!

* * *

Щось у годину пізніше покинула Олена стару товаришку. Надворі стало ще темніше. Ледве що десь-не-десь блимали зорі, а по місяці таки мчалися хмари. Лише вихор гудів та свистів безнастанно, та гнав тихими улицями...

Прощання обох женщин було холодне і німе. Щось стануло між ними, що їх роз'єднало; вони обі се порозуміли...

Сміливо кинулась Олена в нічну темряву. Сильний подув вітру загасив світло в руках вдовиці, а двері за молодою дівчиною луснули сильно і замкнулись.

Чого, властиво, вона хоче? — пробурмотіла стара нетерпеливо і вертала звільна напوماцки у свою світлицю. — Чи при умі вона?

* * *

Чаша горечі, яку довелося випити родині Ляуфлерів, не була ще повна. Нові, зовсім незнані чудні звуки наповнили солодкою гармонією серце Германа-Євгена-Сидора. Наче одним замахом зрозумів він поезію, в котрій зливалось місячне світло й соловейкове щебетання. Зрозумів журчання чистих хвиль, зрозумів золоту їх пісню, казочну. Зрозумів сумраку вечірнього чародійну силу. Він потонув у найніжніших чувствах... він, Герман-Євген-Сидор... любив. Одначе його любка (була се жидівка) оставалася глухою для тих його чудних, сердечних звуків. Його просьбу, щоби стала його дружиною, відкинула вона рішуче і холодно. Його горя і розпуки не в силі описати ніяке слово людське; і він постановив зникнути із сцени подій. Сталось воно тим чиним, що він вистрілив собі в лоб...

Недовго по тім усунено радника з служби... і гарні, золоті часи, про котрі знав оповідати він, його товариші та добрі знакомі, — стали *tempi passati!*

* * *

З чотирьох доньок була лиш найстарша і Ірина замужня. Перша вийшла за старого, однак багатого кавалера і приживала безжурно далеко від родичів. Ледве що раз або два в рік питала листовно, як живеться родині. Тоді звичайно Олена відписувала їй точно й коротко. Обі сестри ніколи не годились з собою, а від часу, як найстарша віддалась, відчужились ще більше. Тяжко приходилось тепер Олені до неї і її мужа відсилати письмо, котре мало характер просьби. Той її швагер мав далеко від міста кільканадцять фальчів поля з обійстям, і теє хотіла тепер пані радникова за порадою Олені взяти в оренду, бо не знали іншого виходу з лихих обставин. Частина пенсії, котру з ласки полишено радникові, була така мала, що ледве вистарчила б на життя одному. Крім того, були в них ще й довги і, заки тих не сплачено, не можна було грошей обертати на інші потреби. Довго треба було ждати на відповідь, дуже довго, — аж і прийшла нарешті. Зять, хоч і неохотно, пристав на предложення своєї свекрухи і заключив тверду, некорисну для них угоду, котру однак і Олена мусила підписати.

Небавом відтак переселилася далеко-широко знана і поважана родина (з виїмкою наймолодшої доньки, котру найстарша забрала до себе: «заки заакліматизуєтесь» — писала) в нужденне пусте село і почала нове життя.

* * *

Минув уже п'ятий рік, відколи проживали на селі, відлучені від інтелігентного світу, від усяких товариських зносин. Кождий виїзд у місто був сполучений з видатками, і для того вони рідко коли виїздили. Тяжко приходилось їм хоч і яку там малу суму грошенят відложити. Винаймлені поля приносили мало доходу, а про частішу продаж яких-небудь продуктів рідко коли мож були думати. Життя, яке вони тепер вели, було тихе та сумне, приправлене бурливими вибухами пияцтва Ляуфлера. Він просиджував цілими днями в нехарних сільських корчмах, п'ючи та сперечаючись з мужиками. Тут і вироблював їм різні подання і супліки та залагоджував і інші справи, а за те платили йому мужики горівкою або і грішми, котрі відтак пропивав знов з ними. Ніхто не здержував його більше від такого життя. Коли при суперечні попадав у злість, поводився наче божевільний. Одного разу вернувся він більше, як звичайно, напідпитку додому. На його вид впала радникова в таке роздраження, що не могла спокійно заховуватись. Вона лаяла, проклинала і казала йому назад вертати туди, де провів цілий день. На столі біля нього лежав великий залізний молоток; розлючений її словами, шпурнув ним за жінкою. Близесенько біля її виска пролетів він і упав Олені перед ноги. Наче розлучена вовчиця, кинулась вона на нього і потрясла його сильними руками.

— Гадюко! — кричав він несамовитим голосом. — Кара божа! Відчепися, коли не хочеш почути отсього молотка, щоб раз назавжди успокоїлась!

Далі махнув за нею рукою, щоб її ударити, однак втрафив уже в воздух. Вона звернула голову до нього, і страшний зимний усміх викривив її уста.

— Зноси тягар, батьку, доки ще матір жиє. Не забувай, однак, що родичі винні, коли діти суть для них тягарем, — і вийшла.

Вона була тою, котра управляла цілим господарством і на котрої плечах спочивав гаразд цілої родини. Так — цілої родини. Від двох років проживала й Ірина при родичах, та вже вдовицею. А і наймолодшу Геню виєкспедійовано назад додому, — «щоби привикла до відповідних обставин та мала образ своєї будучини», — як писала найстарша. — «За урядника не вийде, бо тим грошей треба, а тому, що вона не є гарною, то ще найлучче випровадити її на добру газдиню і охоронити її від усякої вищої освіти, котра в нашій родині відіграла таку нещасну роль...»

* * *

Була осіння сонячна днина... Пізно по обіді. В селі панувала тишина. Велика часть мешканців забралась на ярмарок, а й на полях не видко було нікого. Давно дозвожено все додому, і далеко та широко видко було голий простір, — далеко, доки око засягне! Сумний, тужливий був се вид. Мимовільно зверталось око до темного дубового лісу, котрий, припираючи до західної сторони села, становив для себе якийсь окремих світ. Близько біля нього йшла сільська дорога, і не один утомлений вандрівник, не один робітник звертав під старі дуби, щоби в їх тіні відпочити. Осінне червоножовте березове листя дрожало безнастанно на лагіднім вітрі і набирало при західнім сонці рішуче кривавої краски. Особливо ж вражала одна група беріз очі всіх прохожих. Вони росли на узгір'ю, низько до землі схиляючи свої сплетені віти, і ніби умисне висунулись із лісової гущі, ближче до дороги. В ясных місячних ночах виглядали їхні білі повигинані пні із срібним листям, наче грізні мари. Тепер, правда, виглядали вони мирно, привітливо. Се завважила, мабуть, і Олена, що вийшла отес із глибини лісу та оглянулась за місцем до спочинку. Оглянула насамперед допитливим зором биту дорогу, а не бачачи на ній нікого, усіла потрохи знеохочена...

Чи була вона ще гарна? Чи не оставило п'ять років глибоких слідів на її лиці? Так — і ні. Вона належала до тих щасливих, котрі не старіються скоро, на котрих лиці відбивалось, однак, духове життя. Потемніло та обгоріло колишнє лілієвобіле лице. Біля уст уклалась морщина, котрої перше

не було і котра надавала тепер цілому лицу вираз глибокого суму і утоми. Лиш очі сиві дивились однаково лагідно. А що ще більше вчинив із нею той час? Той, хто не проживав у безлюднім місці, відірваний від усяких товариських зносин, тяжко працюючи в неустанній одностайній боротьбі а журбою, той і не в силі оцінити наслідків такого життя на чутливу душу. Нема тяжчої кари для молодого живого духу, для бистроумних, енергійних, а надто ідеально уложених натур — як таке життя. Шумна се фраза, будто би природа сама могла чоловіка вдоволити. Недбалим, до думання лінивим, вона вистарчає; вдовольняє вона і мешканців міста, що опускають галасливе товариство, щоби на свіжім воздуху скріпити зав'яле тіло; однак, ніколи не вистарчає вона для мислячих, діяльних людей. Від днини до днини, від місяця до місяця примічала Олена на собі наслідки того тупого бездушного життя. І вона була остроумна і надто добре розуміла людську натуру, щоби не знати, то з часом перейде незаметно до тих людей, котрим розходиться лише о фізичний добробут.

Змовчу про тоті хвилі, в котрих переживала вона несказанні муки, в котрих її молода душа, що бажала діяльності, силкувалась переломити вузькі границі, якими окружало її теперішнє життя. Як той спійманий орел, побивалась вона у в'язниці, думала неустанно про вихід з тої глухої одностайності; і як все наново мусила переконуватися, що теперішнє життя дожидало її і в будучині. В такі хвилі сум страшний налягав на її душу, і в таких хвилях була вона супроти свого окруження безоглядно-гостра, ба, безмилосердна! Незаметно упала вона під вагою німих мук. Правда, сі муки можна було завважити на її лиці, однак ніхто не журився нею. В господарстві, котре було на її голові, йшло все звичайним ладом, і лише спущені віка і якась утома свідчили про її психічні терпіння...

.....
Хустка зсунулася їй з голови, однак вона того не завважала. Її ціла увага була звернена на мурашню, що піднімалась маленьким горбком біля неї. Вона думала про поділ праці у тих комах, а нараз і пригадалась їй чомусь стаття Писарева «Бджоли».

Було вже доволі давно, коли се читала. В яке гарячкове роздражнення попала тоді по прочитанню того твору! Як багато гарячих думок піднімалось тоді в її душі проти «трутнів»... — Тепер читала вона дуже рідко.

Начеб забула і себе і все навкруги, так задивилась на комах. Як вони ворушилися, бігали, все однаково, безперестанку, без утоми. Тут панував строгий лад, і кожда комашка мала свою роботу. Чи життя, яке кипіло в тім світі дрібних створінь, збудило в її душі яку думку, який спомин? Вона сягнула нагло до кишені, витягнула пом'ятий лист і прочитала. Чинила се, може, в сотний раз. Се був лист, писаний до неї ще перед двома місяцями її найстаршою сестрою. Писала, що мусить продати обійстя й поля, випущені в оренду; що радить Олені заздалегідь порозумітися з новим властителем щодо дальшого винайму ґрунтів, бо в противнім разі могли б уже за рік остатись без пристановища. Їй неможливо інакше зробити, обставини приневомили їх до сього; сини й дочки попідростали, а наука чимало коштує і т. д... Всі знали о тім і всі сумнівались, чи остануться дальше на господарстві. Здавалось, що живуть тепер, лише дожидаючи чогось нового. Радникова, та колишня гарна і горда жінщина, зломилась. Ледве можна було її пізнати.

Лише волілась під вагою щоденної тяжкої журби. А коли Олена розповіла їй зміст листа, вона сплала, замість що-небудь на відповідь сказати. Ірина, звичайно хоровита, жила лише сестрою, про котру часто говорила, що вона — її «сила», ще вона єсть сею точкою, що в'яже її з життям. Наймолодша сестра, давно доросла, гарувала, побивалась, неначе мужчина, дома і по полях. Одне ставало другому до помочі, одначе, підстава цілої будівлі стала порохнявою і захиталась...

Ще мовчала Олена. Ще не мала відваги поділитись із старою ненькою й обома сестрами найновішою вісткою, себто тою, котру одержала вже від нового властителя їх пристановища. На її запитання щодо дальшої оренди відповів він коротко, привітно, що по упливі року відбирає поля і

стане сам газдувати...

Над тисячними вихідними точками думала бідна дівчина. Думала, як би оберекти родину від грозячої абсолютної бідності, нужди; щоби їм при оповіщенню сумної звістки подати разом і нову спасенну раду. Одначе не видумала нічого. Не видумала? Адже хто її добре знав, той знав також, що з нею коїлося щось від найновішого часу. І дійсно. Ніколи не виходила вона з дому так часто і не бавилась так довго по прогуляках. Особливо ж сусіднє село її немов причарувало...

Мовчки всунула вона тепер лист назад в кишеню, а її погляд полинув знов долиною по дорозі. Сонце ладилось заходити, і на заході запалало небо рожевим блиском. Нараз долетів до неї туркіт воза і тупіт кінських копит. Вона заворушилась і вп'ялила очі в той бік. Показався малий легкий візочок, тягнений двома палкими кіньми. В нім сидів одніський мужчина і поганяв сам коні.

Лице її спалахнуло кров'ю, а серце затовклось сильно. Візок приближувався чим раз, то скорше. З-під тонких скорих кінських ніг вилітали іскорки, а вона, затавши зуби, почала звільна спускатись із горбка. В очах її горів дивний огонь, ніздрі дрожали...

Мужчина, побачивши її, здержав одним рухом коні і привітався. Був се гарний, сильний мужчина, літ, може, 29. З його одежі мож було відразу відгадати, що він був лісничим. Він сміявся, показуючи з-під вуса ряд густих, білих зубів.

— Я вас пізнала, пане Фельс! Можете мене зараз з собою забрати! — сказала вона з притасним зворушенням.

— Буде мені мило, дуже мило! — відповів він радо.

Опісля зробив їй місце біля себе по лівому боці, поміг усісти, затав коні, що аж підскочили, і відтак помчався уперед...

Почали бесідувати. Він тішився, що стрінулись, а вона відповідала ввічливо і скоро. Він говорив багато. Між іншим, оповідав (що вже вона й знала), що він лишається у барона в сусідньому селі і дальше у службі, а може, і на завсігди. Що казав йому, Фельсові, нині в місті, що закупив ще одне село; далі, що і заміняв собі нині коня, он того сивого гуцула...

Олена подивляла гарного коня. Він ішов дуже гордо і мав густу гриву, котра майже зовсім закривала голову. Від часу до часу підкидував бутно голівкою вгору; був очевидно, ще молодий і мало запряганий.

— Поводити кіньми становить особливу приємність, — сказала вона. — Мені так і сверблять пальці, коли бачу, що другі поганяють.

— Таж се можете й ви вчинити, — відповів, усміхаючись. А той усміх був широкий і без значення.

— Але ви мусили б мене сього навчити.

— Для чого ж ні? Така учениця зробить мене гордим! Можемо врешті зараз зачинати.

Тут і передав їй поводи і навчав, як їх держати, коли і як стягати або попускати. Вона прислухувалась послушно, а раз заглянула йому глибоко й уважно в очі. Він мав великі, голубі, потрохи безвиразні очі й виглядав свіжо і дуже молодо.

Вона поводила так, як він казав, а його погляд спинився на її тонких руках.

— Але держати треба неабияк! — завважила, повернувши голову легко за ним. — Чи ви не втомлюєтесь ніколи?

— О, я? — він сміявся. — Сього в мене не буває.

— Ціле тіло неначе в напруженні...

Його погляд так і промайнув по ній і спинився на її м'якім профілю, її щоки зарум'янилися потрохи, і вона виглядала дуже гарно.

— Пані дуже ніжні, однак ми, мужчини, всі єсьмо сильні.

— Зате ми, жінки, витриваліші. Не повірите, може, що я можу раз по раз витягати п'ять до шість відер води...

Він широко отворив очі.

— Дійсно?

— Можете мені вірити, я все кажу правду. В його очах показалося щось ніби подив, а разом і співчуття. Вона була така гарна...

— О, пані, ви не повинні щось подібного робити!

— І чому ні? Як нікого нема, а треба худобу напоїти, то муситься робити. А наколи з вас добрий господар, то признаєте се самі.

А він справді був добрий господар і знав, що воно не йшло інакше. Одначе, щоб вона щось подібного робила, ще й говорила про се так свобідно — вона, що зовсім не подобала на тих, що займаються такою працею.

— Пані, ви дуже господарні.

— Я не перебираю в праці. Опроче знаєте? Я завсігди кажу: чим ти є, тим треба цілком бути. Інакше не дійдетесь ніколи до мети!

— О, певно, — відказав поважно. — Доньки нашого священика також дуже господарні. Наприклад, старша, панна Омелія, вона дуже образована панночка. Грає на фортеп'яні, від неї й дістаю я завсігди різні часописи до читання.

— Т-а-к? — завважила протяжно Олена, і в сій хвилі потягнула вона сильніше поводи до себе. — Ви, певно, буваєте там частіше?..

— Не надто часто. Панна Омелія дуже привітна, просить частіше заходити; однак моя служба не позволяв на се, хоть і як би сього бажалося. А ви, пані, знаєте панну Омелію?

— Знаю, — сказала вона байдужно. — Чим вона вам імпонує? — спитала трохи згодом і обернулась бистро до нього. Холодна, насмішлива усмішка промайнула ледве слідно по її обличчю. Він відчув її.

— О, мені! — кликнув, зарум'янившись, теж насмішливо.

— Я так думала. — і знов усміхнулась.

— Чому б мала мені імпонувати?

— Знати те — се ваша річ.

— Так я сього не знаю, — відповів він свобідно. І він дійсно не знав того. Не любив він узагалі думати, а був більше чоловік чувства. Се зрозуміла вона з першої хвилини, коли з ним познакомилась.

— Читаєте радо? — спитала його опісля.

— Радо.

— Можу вам також книжок позичити, маю їх дуже багато.

— А ви, пані, не читаете?

— Тепер ні. Не можу.

Він дивився на ню цікавим поглядом; очевидно, не розумів її.

— Так мені лучче, — відізвалась стиха.

— То лиш час забирає, — обізвався, — а надто жінкам при господарстві. Вже мужчина, то примушений читати...

Вона відвернула голову від нього, і її погляд полинув десь далеко. Сонце сховалося уже за темний ліс, і остро, виразно вирізувались його лінії на огняночервонім небі.

Їй стало холодно, і вона стиснула одною рукою кордикову хустку під бородою і пробувала її тісніше зв'язати. Чи коні почули легку непевну руку, що ними поводила, чи, може, лівий побачив що-небудь край лісу, бо скочив убік так, що легкий візок мало що не вивернувся, а Олена похилилась уперед. Блискавкою обняла її його рука й узяла разом поводи. Вона була на хвилину

неначе замкнена в його обіймах. Злякана освободилась, а він став лютий і ударив коні, що рвались уперед, немов скажені.

— Бестія, — муркотів крізь зуби.

— Я тому винна, — промовила.

— Ні, — відповів нетерпеливо. — Се лучається нині вже третій раз. Однак, я його від сього відзвичаю. Ви перелякались? — додав опісля м'яким голосом. — Я був би, прецінь, не допустив, щоб ви впали!

Вона не відповідала нічого.

— Я стала боязлива, — говорила вона тихо з сумним усміхом.

— Як? — і він нахилився трохи вперед.

— Боязлива стала. Але се, певно, тому, що виїжджаю рідко, а наші коні старі й супокійні.

— А чому рідко виїжджаєте? — спитав він.

— Коні все в роботі, годі їх відривати, а других просити не хочу!

— Сього вам і не треба чинити, — сказав із відтінком гордості і увічливості. — Тих драбів ось тут мушу щодня проїжджати, щоб стали слухняні. Можете їх кожним разом дістати, наколи лише захочете.

— Дякую, однак без вас я не поїду, — сказала вона м'яким голосом.

Чудно-приємне чувство так і обгорнуло його. Він знову нахилився крихітку, і їх погляди стрінулись. В її очах затліло щось наче огник, і він глядів через хвилину в її гарне лице з очевидною приємністю. Опісля підвів гордо голову і сказав рішуче:

— Я й не допустив би, щоб ви самі їхали. А і не маю нікого, на кого б міг коні супокійне лишити. За чотири дні мушу знов їхати до міста. Наколи б ви, пані, мали охоту, то ми могли б спільно відбути малу подорож.

Вона не відповідала скоро. Стала лише ледве помітно блідша; а трохи згодом сказала:

— Хочу...

Дальша їзда відбулася супокійне і «лівий» ішов послушно, неначе дитина. Олена говорила багато, питала мало, а його очі спиналися з подивом на гарних лініях її обличчя, на її устах. Такого він її ще не бачив і не чув, щоб вона коли так бесідувала. Правда, бував з пару разів і в домі її родичів, хоть лише за орудками, однак тоді бувала вона завсігди тиха, занята. Деколи видавалася йому гордою, неприступною, а тепер їхала з ним, сиділа біля нього. Він відчував її дотики. Нині була вона зовсім іншою. А те, про що говорила і як говорила, було рішуче інакше, як се буває у других дівчат. Неподалік її помешкання просила його стати. Наколи наставав на тім, щоб її завезти аж перед дім, відповідала живо.

— Мушу ще на хвильку зайти до учительки, — і подала йому руку на прощання, причім уникала його погляду. — Далі хотіла б я вас о щось просити, а властиво остерегти, — додала м'яким шепотом, — щоб ви не їздили так напрасно кіньми, не довіряли дуже власній силі... Ви надто відважні...

Він схилювався й поцілував руку, що спочивала ще в його руці.

— Добре! Смію однак за чотири дні по вас вступити? Вона потакнула мовчки головою, а опісля того він завернув візок і від'їхав. Ще раз оглянувся за нею і поздоровив її. Вона стояла, випростувавшись, а холодним усміхом на устах, немов на чатах, і дивилася за ним. Опісля з'явилось теє неприязне «щось» у неї між очима, і здалось, що її горда постать западається в себе... З похиленою головою і з посоловілим поглядом вертала вона додому. Ледве що замічала поздоровлення деяких знайомих газдів...

* * *

Чотири дні пізніше, якраз о тій самій порі, затримався знов візок пана лісничого біля помешкання Олени. Він вискочив скоро і зняв її. Вона не супротивлялась сьому. Виглядала дуже втомлено, відповідала одначе привітно й лагідним голосом. При прощанню він поцілував знов у руку, а вона просила його приходити.

Розуміється! — кликнув він радісно, — і то так часто, як часто позволите...

* * *

З того часу стала Олена дома сумна, мовчалива. Вона була дразливіша, як уперед, ба не раз аж різка. Часто траплялось, що, коли Ірина несподівано вимовляла його ім'я, Олена уникала її погляду. Молода жінка бачила, що з нею діється щось замітне, одначе не питала. Знала доволі, що заговорить вона лиш тоді, коли сама захоче...

Одного дня спитала її радникова, коли буде вже раз писати до нового властителя в справі оренди.

— Пождімо ще, мамо, — відповіла знехотя і немов задивилась за чимось у вікно.

— Ще ждати? Таж ти говорила мені про се ще перед двома тижнями; я не вірю, щоби дождання принесло нам який-небудь рятунок.

— Може, мамо. Може, й принесе. Я беру се на себе. Радникова задоволилась. Вона знала, що ся дівчина не говорила ніколи на вітер. Ірина, що якраз у тій хвилі увійшла до кімнати, почула остатні слова.

— Що ти знов береш на себе, Оленко? — спитала журливо. — Може, знов ті утяжливі гафти? Лиши їх; заплата за них надто вже мізерна!

— Вас беру на себе! — відповіла в тоні, ніби жартовливим.

Ірина приступила й собі до вікна, і її погляд задержався на сестринім лиці. Виглядала змучена, а попід очі виступили перстені. Вона знала, що сестра терпіла на безсонність.

— Дуже сумний отакий осінній краєвид на рівнині! — відізвалась Олена, щоби повернути розмову на щось інше. І дійсно. Надворі було дуже сумно. В городі видно було садовину, чорну, сумну, без листя, а вітер так і здіймав сухе листя вгору й уносив усе далі.

Дрібонький дощик сіяв неустанно вже з самого ранку. На голих полях виглядало пусто і глухо. І ворон не було видко, як звичайно: десь також пощезали, може бути, полетіли в ліс...

— Маю тобі передати поздоровлення, Олено, — заговорила Ірина по якійсь хвилині, під час котрої обі мовчки задивились на краєвид. Олена спаленіла і перелякалась.

— Від Фельса. Я була в учителів і подибала там його.

— Так? — обізвалась Олена, одначе обернулась у сій хвилі до столика і чогось шукала. Рівночасно вийшла з кімнати радникова, котру викликала наймолодша донька.

— Що ж він там робить?

— Не знаю. Останеться там, правдоподібно, аж до вечора. Дожидає вчителя, що поїхав у місто на ярмарок і мав йому щось привезти. Мені видиться, Олено, — додала вона по хвилі, — що він интересується тобою.

— Так? — сказала вона зворушеним тоном. — І що ж, Іринко?

Іринка здвинула плечима.

— Він добрий чоловік, але дуже обмежений...

— Ну, так, але все я; таки він має доходи; а головна річ: він *добрий чоловік!*..

Тривога і здивовання заграли нараз на лиці молодой удовиці. Вона не розуміла сестри, одначе не могла не зрозуміти тону, в котрому вона се сказала.

— Здається мені, що він пересиджує охотно в жіночому товаристві, особливо в молодім... — казала вона далі звільна, не зводячи очей із сестриноного обличчя.

— Був там ще хто? — спитала неспокійно.

— Ні, але погляд, котрим мене змряв, упав мені в очі. Опроче, що він нас обходить?

Чудна зміна зайшла в Оленинім лиці, її очі заіскрились, і вона сказала швидким і різким голосом:

— І чому б не мав він нас обходити?

Молода жінка замовкла та в наглім перестрахи спустила очі. В тій самій хвилі приступила Олена до неї, вхопила її за руку і поцілувала.

«Я ж його не люблю», хотіли вимовити її побілілі уста, однак, не вимовили. Грудь її підіймалась із сильного зворушення.

— Не думай зле про мене! — простогнала вона тремтячими устами.

— Не знаю нічого, — втихомиряла Ірина, глибоко зворушена.

— Мені діється так, немов тій собаці, що покірно зносить, як її копають, — сказала Олена. Опісля відтрутила сестрину руку від себе і скоро вийшла з кімнати.

Ірина осталася одна, і її очі звернулись, як і передше, на краєвид. Тим разом уже не бачила нічого. Так лише блукали її очі безцільно, несупокійно, а неказанно важке, сумне чуття обгорнуло її душу...

Що сталося з дівчиною? Чи любила Олена? Сьому не могла вона вірити. Вже ж будучи такою, якою вона була, не могла того полюбити. А коли б уже так сталось, то, боже милий, якого роду була ся любов?..

Вона так і затопилась у важку задуму, однак небавом відвернулася назад від вікна. Висока, струнка стать мигнула попід вікна... Наче блискавка, блиснула одна думка в голові молодій жінки. Вона станула немов укопана на місці і слідила тривожними очима за сестрою. Ах, вона вже знає, куди ся прямує. Вона туди йде! І дійсно. Олена йде туди, щоб побачитись із Фельсом...

.....
Вона йшла звільна, щоб успокоїтись. Їй справді діялось, немов собаці, покараній за якусь провину. Вона паленіла, згадавши погляд сестри, тої сестри, котра досі в ню вірила. Вона відчувала, що з постановою статись його жінкою утратила теє щось, що її оберігало дотепер від усякої брехні, від усякої неправди. Вона знала, що опісля заживе лиш фізичним життям. Однак вона не може собі інакше порадити. Що про ню тепер думає Ірина? — гадала вона далі. — «Чи я його люблю?» — і вона усміхнулася слабо: «най собі се думає». Лише до правдивої причини не сміла Ірина дійти, нізащо в світі не сміла... Любячи Олену, вона могла б одним замахом усе розбити...

Потім стала думати про нього. Вона уявляла собі його постать. Вона мусить у ньому віднайти щось таке, що б її до нього притягало. Вона знає докладно, що він буде говорити, як уперше заговорить. Знає той усміх, котрий зраджує, що він обмежений, і котрого їй встидно... Лише чоло має він біле, гарно сформоване, котре надає виказ цілій статі, й сильно збудовану постать рідкої краси. «Се ж дійсно щось гарного — така сильна і здорова людина», думає вона. Який він сильний!.. Тоді, наприклад, зняв її з візка так легесенько, начеб вона була легка, мов перо, і (згадавши се, паленіє ще й тепер), здіймаючи, притис її на хвильку до свого серця...

— Боже милий, що я дію? — прошептала нараз і стала, немов укопана... — Іти? Іти? — відповіла опісля наче не своїм голосом. І її уста усміхнулись у неказаннім огірченню. Так, вона все до чогось придатна...

І знов думала про нього. Думала й вірила в те, що його любов не зостанеться на ню без впливу. Любов має те в собі, що наколи походить від симпатичних осіб, викликав і в нас настрій, подібний до любові...

* * *

Часто стрічалась вона з ним і кожним разом уміла так зарядити, що з її родини не був ніхто присутній; а коли траплялось, що Фельс появлявся іноді дома в її родичів, то ставала мовчазною й шукала заняття в пекарні. Здивований, споглядав тоді за нею. Його очі слідили неустанно кожний її рух, однак, тут була Іринка та інші; була й «наймолодша», котру радникова консеквентно придержувала в кімнаті, і він бавився переважно з ними. Лише при його відході з'являлася точно і позволяла, щоб він цілував її руки при всіх...

Коли впали сніги і настала санна, приїздив він кожної неділі і забирав усіх на прогульку. Тоді сиділа Іринка з наймолодшою сестрою разом, а вона біля нього напереді. Або знов траплялося, що він приїздив лише по ню саму й відвозив її у сусіднє село до жінки тамошнього надлісничого.

Тоді під час їзди питав її щохвилі, як сидить і чи їй не зимно.

В остатнім часі стратив багато зі своєї звичайної сміливості супроти неї. Зате вона була розмовна, весела і опанувала його зовсім. Коли він бувало розговориться про яку річ, не передчуваючи, що говорить якраз проти її поглядів, тоді спинявся на ньому гордий, холодний погляд Оленин і він мішався.

— Чого говорите про речі, котрих добре не розумієте? Се ж вам не личить! Будьте таким, яким ви є, і не думайте йти другим під лад!

— Тиранка з вас, панно Олено!

— Чого мене слухаєте? Не робіть сього, наколи вам неприємно.

— Чому ви до мене такі гострі? — питав з вимушеним усміхом. — Завсігди маєте щось на мені критикувати, а мене се болить.

— Я не хочу, щоб над вами хто глумився, — відповіла вона м'яким, перепрошуючим голосом. — Людям не слід над собою насміхатись, а лише себе доповнювати. А тому, що я вас добре знаю, знаю, що ви ліпші від других, то й представляюсь такою, яка власне єсьм.

Тоді він знов цілував її руки.

— Ви мій ангел-хоронитель! — говорив він розніженим голосом і був би стерпів, хоть би вона йому й ногу на карк поставила. Вона се відчувала, і її обгортала якась злослива відраза, їй було б приємніше, наколи б він був їй противився; а так піддався охотно її сітям...

Раз небагато вже бракувало, щоби їй освідчився, однак вона збила його з пантелику такими різкими словами, що очі його зайшли слізьми, і він, ухопивши капелюх, забрався. В тій хвилі, правда, вона не застановлялася над тим, що сама привела його систематично до такого настрою. В тій хвилі бачила вона перед собою попросту мужчину, котрий не був їй під ніяким взглядом під пару, котрого не могла ні полюбити, ні поважати; котрого ограниченість її дражнила. Була отже до нього немилосердна і поводитись супроти нього в спосіб, котрого несправедливість помічала лише опісля.

При слідуєчій стрічі вітала вона його зате привітно і питала журливо, чи він не гнівається на неї; просила сердечно не чинити сього: адже вона вже така «фатальна», а властиво — дуже нещаслива. Говорячи таке, вона казала правду...

* * *

Настав великдень.

Олена перша була на ногах. Заглянувши всюди по господарстві, де було треба, повисилала парубків та дівчат до церкви, а сама пішла на город. Сонце давно вийшло з-за лісу, а ранне зарево поблідло. Був се правдивий весняний поранок, із своїм здоровим свіжим воздухом, з своїми тихими чарами, що людську грудь наповняють новою надією. Поодинокі звуки дзвона старої церкви долітали до неї, немов щось святе та зворушуюче залягло у спокійній, тихій природі...

«Великдень!» При тім слові затремтіло її серце, немов його хто краєв, а брови стягнулись неначе в фізичному болю.

Вона не могла бути весела. І чим їй тішитись? Тепер жила хіба на те, щоби не вмерти. Навіть відживаюча природа не розігнала її байдужності. Все здавалося для неї мертвим. Вона притисла затомлені руки, неначе в глухій розпуці, до чола, згадала минувшість, подумала про будучність і під вагою думок немов угиналась...

.....
Попри сад йшла стара лепетуха Катря, мати сільського двірника і, як іноді жартом її прозивали, «стара штафета».

— Христос воскрес! — кликнула.

— Воістину! — відповіла Олена. Стара затрималася.

— Не йдете до церкви, паннунцю?

— Піду трохи згодом.

— Ідїть, ідїть! От була я вчора в пані фештерки, там була й пані професорка, та й завдала мені вам сказати, щоб ви прийшли нині до церкви. Мають вам щось дуже важне сказати. А напекли там знов!.. Боженьку, на півмилі чути той запах! Але ж бо там знов і гостей!

— Хто ж прибув?

— Сестра якась помершої фештерки, тої першої, бачите, її мати; донька фештерового брата жінки; молодий пан фештер з гарними кіньми та сивим капелюхом, що то минувшої неділі був у вас. Все забуваю, яке його ім'я. Моя голова стара. Якесь дуже панство з міста, що то її пан від людей податки збирає та й до купи кладе; якийсь цісарський пан, бачите, шаблю носить. Але тепер іду. Хотіла лише те сказати. Хочу також піти до церкви, мушу однак уперед сі писаночки занести моїм унучатам. Натє й вам одну; ся жовта, красна, мені дорого коштувала. Отже, ідїть, паннунцю, до церкви та помолїться св. Миколаєві, щоби дав, аби ви уже від сьогодні за рік свячене не самі їли, а з чоловіком та дітьми. Не годиться дівувати увік. Бог та святі най дадуть мому Іванові небо... Він був добрий чоловік і газда. А любив мене, любив!! Боженьку! Вже як було мене часто б'є. Лише як побрались, то гадала, от тепер твоя година, Катре! Все, бачте, зачерез те, що без його дозволу на танець забігала...

— Заслужили-сьте, коли так...

— І чому ні? Якби був мною не журився, то й не бив би. Не дурно й кажуть: «жінка не бита, а коса не клепана — одно й те саме!»! Одного разу то полежала я три неділі. А з мого волосся осталася майже половина в його руці, але-бо я й волосся мала!!

— Ідїть, Катре, ідїть; ви знов пересаджуєте!

— Так? Пересаджую? Дай, боже, стільки щастя моїм дітям та й унукам, скільки брехні я наговорила! З місця най не рушуся, коли се неправда! Але чоловікові можна таке робити, на те він чоловік... Земля най му пером стане! Щодо мене, — додала нараз голосним шепотом, близько приступаючи до Олени, — то я вам бажаю за те, що читали листи від моєї доньки, щоби ви стали панею молодого пана фештера. Чую, купив знов від пана барона з П. яловицю. Два роки минуло їй навесні. Червона з білими латками... за вісімдесят п'ять з. р. Такої ще наше село, мабуть, і не виділо. Ну, але зате вже вона й від барона... Тепер біжу далі.

Вона поступила пару кроків уперед, станула однак знов, наче вкопана.

— Ну, і була б забула вам сказати, що панич пана професора і пані професорки теж приїхали. Не той молодший, а старший, той, що дивиться зизом. Боже, прости мені гріхи мої (вона голосно по устах ударилась), се він, мабуть, від науки обірвав. Так, так, се певно, що так... Щоби, було, не здурів... Син нашого дяка оповідав одного разу, що якийсь так багато вчився, що аж здурів. Той старший, знаєте, той дуже крутиться коло чорнявої панни нашого панотця. То теж добре панство. Завсїгда дає мені молока, коли моя корова перестає доїтись. Дай їй, боже, панування! Майтеся

гаразд! — І попленталась вона скоренько, як на старі ноги.

Олена дивилась довго байдужне за нею. Далі вернулася звільна у хату... Трохи згодом пішла ціла родина до церкви...

* * *

Того самого дня по обіді зійшлися гості, запрошені Оленою і її родичами: старі вчителі з синами, надлісничий, священник із родиною і молодий Фельс. Забава розпочалась, як се звичайно буває на Великдень, їдженням «свяченого». Старі бажали собі притім обопільне усього добра, здоров'я, потіхи з дітей та унуків. Згадували сумно давні добрі часи і запечатували довгі бажання голосними поцілуями. Опісля складали бажання старі молодим, а коли вже молоді собі складали бажання, тоді виступили на їх очах сльози. Вони споглянули на себе глибоким зрозумілим поглядом і оставили «любу молодіж» саму.

Ніхто не міг гордитись того дня таким гумором, як Олена. Ніхто не жартував стільки, що вона. Ніхто не міг міряться з нею дотепами. Очі Фельса так і впилися в її гнучку стать, в її гарне лице з незвичайно сяючими очима. Коси спустила вона нині на плечі і здавалась о багато молодшою. Його визначувала вона помітно: ледве, що відступала від нього. Для кожного з його дотепів мала привітну усмішку і визиваючий погляд; а присутні знали з «певністю», що з них вийде «пара», і то пара рівної краси. Обоє високі, гарні. А він — о, він знав, що не належав до «перших-ліпших». Пані надлісничка не потрібувала йому того й казати. Не був він ні сліпий, ні глухий...

— Знаєте, панно Олено, — оповідав їй, між іншим, із щасливим усміхом, — що я придбав собі уже до вісімсот з. р.?

— Думаєте, що мені не звісно, що ви знаменитий господар?

— З того куплю собі урядження до мого помешкання.

— Воно буде, без сумніву, хоч не коштовне, однак, певно, гарне.

— О, панно Олено!

Він глядів на неї сяючими очима і відгорнув з чола своє гарне, густе волосся. Був зворушений. Вона сміялась напівсвавільно, напівнасмішливо — сама теж несупокійна...

Іринка виглядала дуже утомлена. Неустанно слідила за сестрою. Її тайну викрила вона давно, і її се боліло несказанно. Зразу старалась вона цілий план тайком розбити;

пізніше говорила прямо з Оленою. Та однак просила її коротко й дуже рішуче, щоб їй не перешкождала.

— Я не маю вже нічого до страчення, — говорила нервовим голосом, — а вам всім треба пристановища...

— Я не можу прийняти твоєї жертви, — відповіла Ірина глухій розпучі і плакала.

— Се не задля тебе, серденько, а так, задля родичів... — потішала її Олена, причім виминала її погляд. В дійсності була Іринка головною причиною цілої притичини. Олена любила пристрасно сю тиху, ніжну женщину, котра ще й хоровита, була б і пропала без неї.

Тривожно слідила з того часу Ірина ті, як Олена казала, «лови», А нині... нині була Олена наче пориваюча. І нині мусило все рішитись.

Ірина усіла до фортеп'яну і заграла механічно якийсь там танець. Він приступив ближче і, спершись на фортеп'ян, дивився на ню.

— Ви прецінь дуже подібні до панни Олени! — обізвався нараз.

— Гадаєте, — замітила вона привітно.

— Так. О, панна Олена — пречудна особа!.. Чий се фортеп'ян? — спитав трохи згодом.

Олени...

По його лиці промайнула немов блискавка, і він знову звернувся до Олени.

Нетерпеливо дожидала молода жінка від'їзду гостей, особливо ж Фельса. «Коли б лише не освідчився», думала неустанно. Крім того, була нервова і сього вечора дуже утомлена. Старший син учителів видобував перед нею все своє знання. Маячив про різні системи виховання. Заявив з притиском, що читав теж Песталоцці «Wie Gertrud ihre Kinder lehrt» і що хоче ще лише J. J. Rousseau «Emile» переглянути. Його мати, худа костиста особа, стріляла за ним лютими очима. Вдовиця була гарна, — він самий ще молодий. Однак вдовиця не внесла ще ніколи другому чоловікові щастя в дім... Се знала вона ще від своєї небіжки бабуні...

Було вже пізнім вечором, як гості попрощались. Олена шукала десь у третім покої за якоюсь хусткою, щоб провести трохи надлісничих, коли се нараз Фельс появився нечутними кроками теж у покою і біля неї. Вона переходила власне коло вікна й заглянула в нього.

— Яка знов нині чудова ніч, — завважила стиха напів до себе, напів до нього.

— Гм?.. Що?..

— Настала знов чудова ніч, — повторила знов півголосом.

— Чому? Тому, що місяць і зорі так ясно світять?

— Може, й тому. Красу і взнесість у природі можна ліпше відчути, як описати. Не відчуваєте ж ви того, пане Фельс?

— Не знаю. В тій хвилі я відчуваю що іншого. Голос його звучав м'яко. Вона поглянула на нього й перелякалась. Його лице було бліде геть аж до густого волосся, начеб уся кров із нього зникла. Голубі, звичайно безвиразні очі палали гарячим огнем. Її холодом обняло. Знала нараз, що сталося те, чого вона стреміла і перед чим тепер сама задрожала, — пристрасть. Хотіла поступитися даліше, однак якесь незрозуміле чувство, немов струя електрична, перейшла від нього на неї, і вона задержалась.

— Олено!

— Що ж?

— Я не знаю. Я...

— І я не знаю... — вона усміхнулась насилу.

— Оленочко!.. — повторив він.

— Бажаєте чого-небудь?..

— Так. Се бачте... ви...

Він її боявся, її ж взяла колишня дика нетерпеливість й вона задрожала на цілім тілі.

— Ідіот! — виривалося на її устах, однак вона змовчала.

— Ви знаєте, що ви такі гарні-гарні...

Він станув нараз близько перед нею, і вона зачула від нього вино; але в тій же таки хвилі, заки вона змогла се завважити, пірвав її палко до себе. Вона скричала й відтрутила його далеко назад. Її обняла сильна, несказанно глибока фізична відраза.

— Тихо! — кликнув він у сильнім зворушенню. — Я вас люблю, Олено; не завдавайте мені болю!..

Брови його стягнулися грізно; закусивши долішню губу, глядів на неї заіскреними очима.

— Чому відтрутили ви мене? Я вас люблю. Олено, будьте моєю жінкою! — сказав він пристрасно.

Вона стояла перед ним, оперта о стіну, бліда, з широко отвореними очима, з дрожачими ніздрями, у важкій боротьбі. Сильно товклось в грудях її серце. Ноги дрожали під нею, і вона не змогла уст створити.

— Олено, дорога, відповідajte мені!

Вона мовчала.

Чи ви втратили мову? О, скажіть лише одне слівце.

Вона ледве глянула на нього, опісля закрила розпучливим рухом лице й застогнала. Він зсунув лагідно з лица її руки та шукав її очей. Вона відвернула голову від нього.

— Ви не любите мене? — прошептав, глибоко зворушений. — Не хочете бути мою жінкою? Не хочете?

Минула мала хвилинка, в часі котрої чути було лише її важкий віддих.

— Коли так, то простіть!

— Я хочу, Фельс! О, боже, я хочу, хочу... — вирвалося з її уст.

А він, почувши се, вже пірвав її в свої обійми, покривав смертельно бліде її лице гарячими поцілуями, шептав пристрасні любовні слова, сміявся...

Вона мовчки зносила ті любові, й лише голова її опадала чим раз, то глибше на його рам'я.

.....
.....
Вже було пізно по півночі. Місяць світив ясно в кімнату обох сестер, а крізь створене вікно долітав із саду спів соло-вія. А як він співав, виспівував! Далеко-далеко лунав ніжний щебет серед тихої ночі! Здавалось, немов старий ліс дубовий, і тихе село, і все, сповите в синявосрібне світло місяця, причаїло дух та прислухувалось пісні... Лише старий годинник ішов собі своїм спокійним ходом, одностайно; а його одностайне тикання переривав хіба часом гіркий нервовий плач...

.....
.....
— Не плач, Іринко!

Я не плачу...

Плачеш...

.....
.....
Плачеш! О, змилуйся, перестань, а то я здурію!

— Мені серце пукає, я не можу...

І знов тихо, і знов плач, лише тихший, розриваючий серце.

— Іринко!

— Завернись, Олено!..

— Пощо? Се не мало б цілі...

— О, боже. боже, боже!

— І що ж на тім, Іринко? — прошепотіла скоро Олена. — І я, і ти, всі дістанемо пристановище...

Вона зареготалась півголосом, неначе божевільна, і усіла прямо в ліжку. Горіла, немов у гарячці, а за висками товклись у неї живчики, немов молотки.

— Чи лише я збрехала? Чи лише я одна? Хто питає про правду, або про любов? Врешті я була між вами найсильніша, то хрест нести припало мені.

— В тім нема для мене нічого потішаючого...

— Що ж хочеш? Я сповнила своє «завдання». Чи ж ні?

— Дійсно!

— Чи ж маю я тепер плакати? Ірина не відповідала.

Се було б тепер злишне. Не муч мене тепер більше, Іринко! — додала глухим голосом, коли молода жінка все ще не втихала. — Не буди в мені колишньої людини! Могло б ще все розпасти, а се ж була б велика дурниця!..

Успокійся, дурна!! Ти не знаєш людської натури? Не знаєш, що то «людина»? Ха-ха-ха!

.....

.....

* * *

Тихо стало між сестрами. Іринка і не ворушилась більше. Олена лежала, немов у полум'ї, й думала неустанно про нього. Неустанно, але — нічого ясного, нічого, що б купи держалося. Барвні думки, чудні образи хвилювали та гнали, неначе скажені, одна за одною. Аж по довгій часі вона задрімала, їй здавалось, неначеб величезні шумлячі морські хвилі чимраз, то ближче і ближче підходили до неї і збивались над її головою. Бурніли, шуміли грізно, а проміж їх шумом долітав голосний, могутий, лаючий голос, що аж земля задрижала і чудні дροжи пробігли по її тілі... Її очі полинули понад хвилі, освічені червонозолотим блиском. Все ближче доходив до неї голос, аж до глибини душі її. Серце у неї билось, мало не пукло. Хотіла крикнути, обізватись, однак море... воно стало нараз спокійне і гладке, а по його золотавій площині ступав мужчина, високий, відважний, з сяючим чолом: прямо підійшов до неї і... усміхнувся...

І не дивувались вони, що так довго не бачились. Любувались собою і сперечались, а між тим шуміло море прастару звісну пісню, пісню про любов. А сонце горіло на заході червоним сяєвом...

* * *

Щось у місяць опісля, тихого ясного вечора ішов далекою просторою толокою молодий пастух за малою чередою і виспівував якусь тужливу, сумну думку. Далеко лунав його молодий голос і тремтів у воздуху. Зблизившись до помешкання Ляуфлерів, співак замовк. На дорозі перед зільником, що розложився якраз перед фронтовою стіною помешкання, на подвір'ї стояла зібрана велика юрба сільських людей. Стара Катря ходить між ними з поважним лицем та фляшкою горівки і частує газдів та газдинь. Кожим разом, коли подає кому наповнену чарку, додає з повагою: «За здоров'я молодих!»

Заїзна брама стояла широко отворена, і віз за возом заїздив на подвір'я. Се весільні гості. На весілля Олени запрошено усіх знайомих з околиці. Фельс наставляв на те, щоби весілля відбулось гучно, а вона не противилась тому ані одним словечком. І от появились усі запрошені. Гратулюють удруге сяючим з утіхи родичам. Займають урочисто вказані місця у святочно прибраних кімнатах. З головою, гордо піднесеною, проходиться нині радникова поміж своїми гістьми. Чудно: її обгорнуло щось, неначеб дух колишніх добрих часів... Давня зарозумілість, що мовби давно завмерла, віджила тепер наново в тій прибитій жінці. Вона подала ласкаво надлісничим руку, а вчителів привітала лише гордим поклоном. Здавалось, немовби вона і не проживала з ними ніколи у ближчих товариських відносинах. Вони ніби вперше, і то з ласки, знайшлися в її домі... Правда, се віддавалася її донька... її доньку вибрав найгарніший мужчина з цілої околиці за жінку... А он там, під дзеркалом, на убраному квітами столі лежали дарунки, котрі підіставала молода від різних давніх і нових знайомих. Однак не їх вид наповняв серце пані радникової гордістю, материнським задоволенням... Ні, її погляд спинився лише на одному місці стола, а то на середині... Там пишалась прекрасна китиця рож, а біля неї лежала велика касетна з сріблом на дванадцять осіб. Се дістала Олена від Фельсового барона. Він пізнав її вже, і вона, як довідалась пані радникова, мала йому дуже сподобатись. На весілля не прибув він, звиняючись дуже привітно, однак обіцяв не забувати про молодих, коли вже будуть на новім газдівстві.

Була тут і стара Маргарета. Вона прибула що лиш нині ранком. Постарілась дуже і стала ще хмарнішою. В старомодній сукні, з окулярами на носі, ходила мовчки з одної кімнати до другої, або, опершись на руку радникової, слухала мовчки її балакання про Фельса. Який він щасливий, як

безгранично любить Олену, з якою особлившою любов'ю й поважанням поводить він з її родичами, як, довідавшись, що вони мусять покинути дотеперішнє мешкання, віддав їм свою маленьку хатчину в містечку К. до повного ужитку.

— За безцінь, дорога Маргарето, за нічо! — запевняла радникова. — «Вам з Генею не слід побиватись на селі, — говорив він. — У місті життя легше, можна собі скорше порадити». Іринка їде, розуміється, з Оленою; ті обі вже нерозлучні. Він з доброї родини, — говорила далі з притиском і помітним голосом, наколи Маргарета на все відповідала мовчанням. — Його батько був поштарем у С. На жаль, утратив родичів ще дитиною, а з свояків остався йому лише один старий вуйко, лісничий, котрий його і виховав: тому й він посвятився сьому заводові. Але що се має до речі, Маргарето? Він добрий, щирий хлопець, чесний, ретельний чоловік, і Олена буде з ним щаслива!

Дай боже! Дай боже! — прошептала стара дама. — Я бажаю їй усього найлуччого. Бо ж вона і заслужила на ліпшу долю. Не можу, однак, їй дарувати, що відмовила тоді К...у, так сказала би-м «легкодумно»! Він собі тепер суддя, всюди його поважають; має красні доходи, жие безжурно, і то ще як жие!

— Він оженився, здається мені, з донькою якогось багатого броварника?

— Мабуть, так. Ах, якби була Олена зайняла се місце!

— Нема нічого злого, щоби на добре не вийшло, люба Маргарето, — відповідала радникова згори. — Все залежить від призначення. Хто знає, чи К... був би нам такий прихильний. Щоправда, матеріально була би собі ліпше стояла, як тут, однак вона поступала собі лише за власною волею. Ми її ніколи ні до чого не силували. Що опроче далеко не так склалось, як було могло скластись, винуватий лише той безталанний Лієвич. В першій хвилині, як він лиш вступив в нашу хату, віщувало вже моє серце нещастя. З тої хвилі і прикувалося воно до нас. Однак вона про все те буде щасливою: і поважана буде також як жінка Фельса.

При тих словах промайнув знов її погляд по пишнім букеті та по срібнім дарунку, і вона була дуже задоволена...

Маргарета не відповідала нічого. Вона, мабуть, неустанне думала про Олену, котрої нині ледве що не злякалась...

Чудно! Привітавшись, обі бентежились, а опісля Олена сказала з вимушеним усміхом:

— Бачите, Маргарето, я таки віддаюсь! А Маргарета стиснула лише мовчки її руку.

Зацікавлені сидять гості, перешіптуються з собою врочисто та очікують молоді та молодого. Молодий має небавом появитись, — а вона?

Ірина, котра нині так успосіблена, неначе була на похоронах, котра з самого зворушення майже дзвонить зубами, котра всюди з'являється, а не задержується ніде... говорить, що молода появиться зараз, що вийшла лише на пару хвилин нагору, до літньої кімнатки...

— Вона прощається з своєю дівочою кімнатою, — шепнула одна груба економка до учительки.

А та, кивнувши головою, усміхнулась двозначно.

Олена справді заховалась на хвилю в одинокім тихім кутку, який їй ще лишився.

В білій довгій сукні, в довгій аж до землі спливаючій серпанку, стояла тут, занята дивною роботою. Виймала з малої касети один лист за другим і, не переглянувши їх навіть, роздирала їх скорими нервово-дрожачими пальцями. Тепер узяла до рук остатній. Сей легший, як інші, і здається, короткого змісту. Вона завагалась. Листок задрожав в її руках. Зуби затяла, а лице її поблідло.

«Лише раз, в остатній раз», подумала и розгорнула письмо.

Тут стояли великими буквами олівцем написані слова:

“Що твій медвідь коли-небудь і заслабнути, а навіть і в ліжку лежати може, ти б, певно, й не

думала, серденько! Тепер якраз пора, в котрій посилаю тобі свої записки, Оленко; а що мене Василь, а котрим тепер разом мешкаю, насилу запакував до ліжка, а сам десь полетів по якогось лікаря, а самота така страшна, то й хочу по змозі до тебе говорити. Хотів би я, моя рибчино, щоб ти була тут, тримала руку на чолі — твою легеньку малу руку... тоді й не боліла би вона так сильно. Я собі уявляю, що ти тут біля мене, сидиш на ліжку... бачиш, Оленко? Любов таки найкраща з усього, що життя лише має!.. Тепер, наприклад, коли мене голова так шалено болить, ти б певно усього спробувала, щоб лише мій біль усмирити. Я переконаний: ти б се інакше робила, як ми, лікарі, а воно би, певно, скорше перейшло. Ах, скільки мав би я тобі говорити! Маєш ще три місяці перед собою — а потому Великдень. Я все відкладаю на Великдень... душа така повна, ти мене знаєш... так, але лежачи, писати утомився»...

Се були послідні слова Стефана, писані до неї. Василь їх післав до неї.

Вона порушила тепер устами, неначеб щось вимовляла, опісля викривила їх в якусь гірку усмішку. Пристрасно притисла вона письмо до уст і подерла його на дрібні кусники, її давило в грудях. Вона приступила до створеного вікна і, спершись, закрила лице руками...

До неї вгору доходив упоюючий запах лелій, а там якраз перед нею тягнеться ліс старий та шумить одностайно чудні тихі слова...

Вона їх не слухає. Стоїть нерухома. Трохи згодом почула, як один візок заїхав, немов гонений, на подвір'я. Вона знає надто добре, хто ним приїхав. Чує його короткий, голосний сміх... Чого вона ослабає? Чого дрожать ноги під нею? Чим раз ближче чує вона скорі кроки; чує, як він перескакує два-три ступні старих сходів, спішить до її покою.

Її очі спинились тривожно на дверях... він зараз увійде. Ісусе Христе!! Їй бринить щось у вухах, а в горлі давлять її корчі. Всі нерви напружені. Якесь незнане доти, упряме, дике чувство обгорнуло її — одне лише чувство. *Вона ненавидить*. Ненавидить з цілої глибини своєї душі! Вбивала б, проклинала б, затоптувала б, як ту гадюку... Чи — його? — Адже вона винувата!! Сама, саміська вона... І чим вона оправдається? Що вона людина?..

Вона заллялась несамовито сміхом.

...Приклякнувши до землі, вона ридала нервово-судорожним плачем; а коли увійшов він, підняла руки, немовби просила рятунку.

Він підвів її і притис до грудей.

— Ха-ха-ха! Ти плачеш, Олено? Ну, звичайно, як усі дівчата перед шлюбом!!

1891. Село Димка, на Буковині.